

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/27/2021
Identifikačné číslo spisu: 6716207201
Dátum vydania rozhodnutia: 10.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6716207201.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej, a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobkyne B. W., so sídlom v A., L.. XX. P. X, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanej P. F., P..B., so sídlom v F., M. XXX, IČO: XX XXX XXX, o zaplatenie 6 938,33 eur, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 15 C 138/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. augusta 2020 sp. zn. 13 Co 71/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. augusta 2020 sp. zn. 13 Co 71/2019 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. októbra 2018 č. k. 15C 138/2016-202 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 6.938,33 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vyslovil, že žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanej nepriznáva. Z odôvodnenia vyplýva, že žalobkyňa si nárok uplatnila s poukazom na § 238 ods. 6 a ods. 1 Zákona o sociálnom poistení v platnom znení, kedy má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania. Žalobkyňa vyplatila poškodenému J. V. Š. žalovanú sumu (nemocenské a dávku dôchodkového poistenia vo forme invalidného dôchodku), pričom vychádzala z protokolu Inšpektorátu práce A. A. č. J.-X-XX-X.X/P-Q.-XX zo dňa 27.2.2015, podľa ktorého príčinou pracovného úrazu poškodeného bolo porušenie príslušných ustanovení zákona o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v platnom znení zo strany žalovanej. Žalovaná nesúhlasila s výškou škody a tým, že by sa ako zamestnávateľ dopustila zavineného protiprávneho konania, namietala v tejto súvislosti neunesenie dôkazného bremena. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že sa jedná o pracovný úraz, čo potvrdila aj žalovaná v predmetnom protokole. Niekoľkokrát v písomných podaniach adresovaných B. W. (žalobkyni) uviedla, že ide o pracovný úraz, za ktorý nesie v plnom rozsahu zodpovednosť práve zamestnávateľ. Návrh žalovanej na doplnenie dokazovania vyhotovením znaleckého posudku neakceptoval s odôvodnením, že predmetom konania je už plnenie v zmysle ustanovenia § 238 Zákona o sociálnom poistení a nie skúmanie spoluzavinenia zo strany poškodeného.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 27. augusta 2020 sp. zn. 13 Co 71/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobkyni proti žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP). Na pojednávaní odvolací súd zopakoval a doplnil dokazovanie spisom Inšpektorátu práce A. A., pričom sa zameril na posúdenie podstatných odvolacích námietok, posúdenia právnej otázky, či ide alebo nejde o pracovný úraz a akú zodpovednosť nesie žalovaná za tento pracovný úraz a tiež, či došlo k porušeniu povinnosti zo strany žalovanej. Mal preukázané, že žalovaná nespochybnila, že ide o pracovný úraz, nakoľko tieto skutočnosti oznámila B.Á. W.. Nielen poškodený zastupoval bežne v prevádzke wellness centra, ale aj jeho kolega V. K., zastupovanie bolo bežné a žalovanou ako zamestnávateľom tolerované. Za tohto stavu preto podľa odvolacieho súdu možno jednoznačne uzavrieť, že v prípade úrazu poškodeného v prevádzke vo wellness centre išlo o pracovný úraz. Mal ďalej preukázané, že za pracovný úraz nesie zodpovednosť žalovaná, nakoľko na jej strane ako zamestnávateľa bolo zistených niekoľko nedostatkov, na strane zamestnanca - poškodeného, neboli zistené žiadne nedostatky. Z protokolu a jeho záveru vyplýva, že neoboznámila a neinformovala svojho zamestnanca - poškodeného o spôsobe používania biokrbu na bioalkohol, čo potvrdzujú aj výpovede svedkýň uvedené v spise inšpektorátu práce, P. B. a R. V. V rámci protokolu štatutárny zástupca žalovanej uviedol: „Nemám námietky“; pričom v ňom bolo konštatované, že vyšetovaná udalosť je závažným pracovným úrazom a samotný poškodený nenesie žiadne dôsledky, resp. že neboli zistené žiadne nedostatky zo strany poškodeného. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené preto konštatoval, že plnú zodpovednosť za závažný pracovný úraz nesie žalovaná. Odvolaciu námietku žalovanej, že neexistuje žiadne právoplatné rozhodnutie, ktoré by konštatovalo jej zavinenie, nakoľko došlo k zastaveniu konania Národným inšpektorátom práce zo 16.12.2018, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Správne konanie týkajúce sa rozhodnutia Inšpektorátu práce A. A. sa viedlo len ohľadom určenia výšky pokuty za porušenie právnych predpisov. K námietke, že najprv si žalobkyňa uplatnila regresnú náhradu voči štatutárovi žalovanej v trestnom konaní odvolací súd uviedol, že sa nejedná o prekážku veci rozsúdenej, nakoľko bola B. W.Y. (žalobkyňa) odkázaná so svojím nárokom na civilné konanie.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Namietala, že za žalobkyňu vystupoval ten, kto nemal procesnú subjektivitu. V tejto súvislosti uviedla, že pred súdom vystupoval subjekt - B. W. pobočka D. (podávala všetky vyjadrenia, opravné prostriedky, atď.), ktorá nemá samostatnú procesnú subjektivitu. Tú má len B. W. A.. V ďalšom namietala, že nesprávnym procesným postupom súdu došlo k jej porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Rozsiahlo zrekapitulovala celý priebeh konania aj obsah odvolania, v ktorom okrem iného namietala, že na regresný nárok poisťovne malo byť súdom prvej inštancie aplikované ustanovenie § 441 Občianskeho zákonníka, pričom sa touto skutočnosťou napriek námietke nezaoberal a rozhodol, že došlo k zavinenému protiprávnemu konaniu zo strany žalovanej bez nariadenia navrhnutého znaleckého dokazovania, čím je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. Poukázala na to, že ani odvolací súd nevykonával vo veci podstatné dokazovanie, pričom nadradil výsluchy svedkov pred inšpektorátom práce, nad výsluchmi svedkov pred súdom, neakceptoval návrhy žalovanej na vykonanie znaleckého dokazovania a vyniesol verdikt, že sa jednalo o zavinené a protiprávne konanie len na základe stanoviska inšpektorátu práce. Uviedla, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil dokazovanie (rozhodnutie Národného inšpektorátu práce), nezaoberal sa dôležitými skutočnosťami, pričom trestné konanie vedené na Okresom súde vo Zvolene pod sp. zn. 1T 90/2016 stále prebieha, je v súčasnej dobe v štádiu dokazovania ohľadne skutočností týkajúcich sa príčiny vzniku požiaru. Navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej navrhla dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalovanej bolo podané dôvodne.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolaťel'a vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaťel' vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovoláním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) žalovaná napáda potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej, pričom podľa obsahu dovolania (vychádzajúc z článku 11 ods. 1 Základných princípov CSP a ustanovenia § 124 CSP), označila dovolací dôvod uvedený § 420 písm. b/ a § 420 písm. f/ CSP.

9. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu.

10. Súd kedykoľvek za konania skúma a prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (§ 161 CSP v spojení s § 438 ods. 1 CSP). V súvislosti s touto vadou konania žalovaná uvádza, že namiesto B. W. A., ktorá má právnu subjektivitu, v konaní vystupovala, t.j. podávala vyjadrenia, opravné prostriedky, atď. B. W.Y. pobočka D., ktorá je subjektom bez samostatnej procesnej subjektivity. Pobočky B. W. sú podľa § 124 zákona o sociálnom poistení č. 461/2003 Z.z. organizačnými zložkami B. W., ktoré spolu s ústredím B. W. vykonávajú sociálne poistenie. Pobočka B.R. W. vystupuje v mene B. W. vo všetkých veciach patriacich do jej pôsobnosti v konaní pred súdmi a pred orgánmi verejnej moci (§ 178 ods. 2). Nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že samotným žalobcom je B. W. so sídlom v A., ktorá procesnú subjektivitu v spore má, pričom jej organizačná zložka - pobočka D. vystupovala v konaní v jej mene (§ 178 ods. 2), žalovaná neopodstatnene namieta nedostatok procesnej subjektivity na strane žalobkyne. Prípustnosť podaného dovolania preto z § 420 písm. b/ CSP nevyplýva.

11. Žalovaná prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súde musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami

sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

14. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

15. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESĽP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

16. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

17. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP síce umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Aj v takom prípade je však v zmysle § 387 ods. 3 veta druhá CSP povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Podobne judikatúra ESĽP, ktorá síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

18. Ak sa teda odvolací súd stotožní s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré nemá náležitosti odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP a uvedený nedostatok sám neodstráni, jeho rozhodnutie je potom nepreskúmateľné a takýmto arbitrárnym rozhodnutím znemožňuje strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov, a tým porušuje jej právo

na spravodlivý súdny proces.

19. Odvolací súd po doplnení dokazovania, sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1 a 2 CSP), že žalobkyňa si dôvodne voči žalovanej uplatnila regresný nárok, nakoľko žalovaná je plne zodpovedná za pracovný úraz poškodeného (zamestnanca), pričom u zamestnanca nezistil žiadne zavinenie, vychádzajúc z dôkazu predloženým pred súdom prvej inštancie, t.j. spisu Inšpektorátu práce A. A. a záverov protokolu č. J.-X-XX-X.X/P-Q.-XX z 27.02.2015. Vo svojom odôvodnení sa však nevyjadril k podstatnej odvolacej námietke žalovanej, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, pokiaľ nevykonal ňou navrhnuté znalecké dokazovanie za účelom zistenia zavineného konania, ktoré vyžaduje priznanie nároku (podľa § 238 zákona č. 461/2003 Z.z.), ktoré napriek tomu konštatoval, nerešpektujúc § 441 Občianskeho zákonníka a potrebu skúmania prípadného spoluzavinenia zo strany poškodeného. V dovolaní žalovaná ďalej v tomto kontexte obsiahlo uvádza, prečo nepostačovalo vykonať dokazovanie len spisom Inšpektorátu práce A. A. a vychádzať zo záverov jeho protokolu a z výpovedí svedkov v ňom uvedených.

20. Podľa § 220 CSP súd musí okrem iného v rozhodnutí jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán. Dôkazy a tvrdenia strán sporu pritom hodnotí súd podľa svojej úvahy a v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (čl. 15 Základných princípov CSP). Rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie strán sporu. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a ani nesprávnosť týkajúca sa hodnotenia dôkazov súdom nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, pričom ani po prijatí nových procesných kódexov sa na aktuálnosti týchto záverov nič nezmenilo (pozri R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia dovolacieho súdu, napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 3Cdo/248/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012). Výnimkou sú však rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

21. Dovolací súd zistil, že v preskúmvanej veci išlo práve o takýto závažný deficit v dokazovaní, súdy pochybili, pokiaľ sa uspokojili len so závermi vyplývajúcimi zo spisu Inšpektorátu práce A. A. a nevykonali znalecké dokazovanie navrhnuté žalovanou, ktoré malo preukázať mieru zavinenia žalovanej za pracovný úraz poškodeného a tým odôvodnenosť výšky regresného nároku žalobkyne, keď žalovaná podrobne a presvedčivo argumentovala, prečo nepostačujú len zistenia vyplývajúce zo spisu Inšpektorátu práce A. A. a pre náležité zistenie skutkového stavu navrhla doplniť dokazovanie vykonaním znaleckého dokazovania, ako aj oboznámením spisu v trestnom konaní Okresného súdu Zvolen sp.zn. 1T/90/2016, v ktorom bolo tiež nariadené znalecké dokazovanie.

22. Pre priznanie regresného nároku B. W. (žalobkyne) vyplývajúceho z vyššie uvedeného zákona, je vždy rozhodujúci prvok zavinenia tretej osoby. V danom prípade si žalobkyňa uplatnila regresný nárok voči žalovanej a súdy sa zamerali len na objektívnu zodpovednosť žalovanej ako zamestnávateľa za škodu spôsobenú pracovným úrazom zamestnancovi, bez posúdenia subjektívnej zodpovednosti za zavinenie resp. spoluzavinenie, ktoré upravujú len ustanovenia § 420 a § 441 Občianskeho zákonníka, kde prichádza do úvahy aj možnosť zbavenia sa (celkom, čiastočne) zodpovednosti (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 19/2008).

23. Pokiaľ súd prvej inštancie odmietol takýto dôkaz vykonať a odvolací súd sa k tejto podstatnej okolnosti napriek námietkam nevyjadril a nevenoval pri dokazovaní dostatočnú pozornosť všetkým rozhodujúcim okolnostiam za účelom náležitého preukázania a posúdenia miery zavinenia žalovanej, jeho závery sú svojvoľné a neudržateľné, popierajúce zmysel, podstatu práva na spravodlivý proces a v konečnom dôsledku znamenajúce odmietnutie spravodlivosti (denegatio iustitiae) a naplnenie dovolacieho

dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP.

24. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je jednak nepreskúmateľné a arbitrárne, a zároveň jeho vydaniu predchádzalo zásadné procesné pochybenie spočívajúce v nevykonaní navrhnutého dôkazu potrebného pre náležité zistenie skutkového stavu, v dôsledku čoho je potrebné konštatovať, že zo strany odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces strán sporu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

25. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.